

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy i Zamówień Publicznych w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Magdalena Nałęcz (spr.)
Sędziowie:	Andrzej Sobieszczański Bolesław Wadowski

po rozpoznaniu 16 grudnia 2021 r. w Warszawie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku N. P.

o otwarcie postępowania sanacyjnego wobec dłużnika (...) Bank S.A. w W.

na skutek zażalenia wnioskodawczyni

na postanowienie Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 29 lipca 2021 r., sygn. akt XVIII GR 48/21

postanawia:

oddalić zażalenie.

Andrzej Sobieszczański Magdalena Nałęcz Bolesław Wadowski

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 lipca 2021 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie odrzucił wniosek o otwarcie postępowania sanacyjnego, albowiem dłużnik nie posiada zdolności restrukturyzacyjnej zgodnie z art. 4 ust. 2 pkt 2 pr. rest. (pkt 1) i zwrócił wnioskodawczyni kwotę 970,00 zł tytułem zwrotu opłaty sądowej uiszczonej od wniosku pomniejszonej o opłatę minimalną (pkt 2).

Sąd rejonowy wyjaśnił, że okresie obowiązywania ustawy Prawo restrukturyzacyjne, tj. od 1 stycznia 2016 roku do 8 października 2016 roku, banki niepaństwowe oraz spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe posiadały zdolność restrukturyzacyjną. Sytuacja ta uległa jednak zmianie w związku z wejściem w życie w dniu 9 października 2016 roku ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 842 ze zm, dalej: uBFG lub ustawa o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym), która wyłączyła zdolność restrukturyzacyjną: mi.in banków krajowych; oddziałów banków zagranicznych; spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych; firm inwestycyjnych, o których mowa w art. 2 pkt 14 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że w dniu 30 grudnia 2020 roku Bankowy Fundusz Gwarancyjny wydał decyzję o sygn. spraw (...), (...), (...), (...) wobec (...) Bank S.A. z siedzibą w W. w sprawie wszczęcia przymusowej restrukturyzacji, powołania administratora, umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych, zastosowania

instrumentu przymusowej restrukturyzacji w formie przejęcia przedsiębiorstwa. Podmiotem przejmującym, z włączeniami wskazanymi w treści decyzji, jest Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W..

Ponadto sąd rejonowy wyjaśnił, że wbrew twierdzeniom wnioskodawczym okoliczność, że w stosunku do dłużnika wszczęto procedurę przymusowej restrukturyzacji nie powoduje, że dłużnik przestał być bankiem krajowym i w ten sposób zyskał zdolność restrukturyzacyjną. Sama ustawa o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym wskazuje, że bankiem jest bank krajowy w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy - Prawo bankowe (art. 2 ust. 1 uBFG), natomiast bankiem w restrukturyzacji jest bank, wobec którego właściwy organ przymusowej restrukturyzacji wydał decyzję, o której mowa w art. 101 ust. 7 ustawy (art. 2 ust. 2 uBFG). Z kolei podmiotem krajowym jest podmiot krajowy bank, firma inwestycyjna lub kasa (art. 2 ust. 40 uBFG). Zgodnie natomiast z art. 2 oraz art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 1896 ze zm., dalej: p.b.) bank krajowy jest osobą prawną utworzoną zgodnie z przepisami ustaw, działającą na podstawie zezwoleń uprawniających do wykonywania czynności bankowych obciążających ryzykiem środki powierzone pod jakimkolwiek tytułem zwrotnym, mającą siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

W swoich rozważaniach sąd pierwszej instancji wskazał, że do banków krajowych, w tym banków, w stosunku do których Bankowy Fundusz Gwarancyjny wszczął procedurę przymusowej restrukturyzacji, nie stosuje się przepisów ustawy Prawo restrukturyzacyjne zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 2 pr. rest. Ponieważ zdolność restrukturyzacyjna jest formą szczególnej zdolności sądowej w odniesieniu do postępowania restrukturyzacyjnego, to jej brak skutkuje odrzuceniem wniosku na podstawie art. 199 § 1 pkt 3 k.p.c. w zw. z art. 209 pr. rest.

O zwrocie opłaty od wniosku sąd rejonowy orzekł na podstawie art. 79 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 755 ze zm., dalej: u.k.s.c.).

Zażalenie na powyższe rozstrzygnięcie wniosła wnioskodawczyni N. P. zaskarżając postanowienie w całości, zarzucając:

1. naruszenie prawa poprzez błędne zastosowanie przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie pr. rest., iż dłużnik nie posiada zdolności restrukturyzacyjnej zgodnie z art. 4 ust. 2 pkt 2 pr. rest;
2. błędne ustalenia Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie co do stanu faktycznego oraz prawnego podmiotu niebędącego bankiem w rozumieniu pr. bank;
3. brak wyznaczenia terminu rozprawy, podczas której strony mogą wypowiedzieć się w sprawie złożonego wniosku o otwarcie postępowania sanacyjnego;
4. brak wystąpienia przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy do Bankowego Funduszu Gwarancyjnego celem przekazania do zapoznania się przez sąd z całą treścią decyzji Bankowego Funduszu Gwarancyjnego z dnia 30 grudnia 2020 roku o sygn. spraw (...), (...), (...), (...) wobec (...) Bank S.A. z siedzibą w W.;
5. brak zapoznania się przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy z całością akt rejestrowych KRS (...) Bank S.A.;
6. brak ustalenia oraz odniesienie się przez sąd rejonowy wobec stanu występującego w KRS odnośnie (...) Bank S.A.

Z uwagi na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia w całości poprzez dopuszczenie wniosku o otwarcie postępowania sanacyjnego wraz z powołaniem i ustanowieniem zarządcy do merytorycznego rozpatrzenia przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie wniosku o otwarcie postępowania sanacyjnego wraz z powołaniem i ustanowieniem zarządcy do ponownego rozpatrzenia przez sąd rejonowy lub o zmianę zaskarżonego postanowienia w całości poprzez otwarcie postępowania sanacyjnego wraz z powołaniem i ustanowieniem zarządcy.

Sąd okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest niezasadne.

Sąd okręgowy podziela w całości ustalenia faktyczne i rozważania prawne sądu rejonowego i przyjmuje za własne. Zarzuty zażalenia stanowią wyłącznie polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem sądu pierwszej instancji.

W szczególności sąd rejonowy prawidłowo ocenił, że (...) Bank S.A. jest bankiem krajowym a tym samym nie ma zdolności restrukturyzacyjnej a w konsekwencji wnioski o otwarcie postępowania sanacyjnego tego podmiotu podlegał odrzuceniu.

W pierwszej kolejności sąd odwoławczy odniesie się do zarzutów formalnych.

Odnośnie zarzutu nie wyznaczenia rozprawy to zarzut ten jest całkowicie niezasadny. Stosownie do brzmienia art. 194 pr. rest. sąd i sędzia-komisarz orzekają na posiedzeniu niejawnym, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej.

Ustawa prawo restrukturyzacyjne przewiduje jako zasadę rozpoznawanie spraw przez sąd na posiedzeniu niejawnym. Jest to odwróceniem zasady ogólnej procesu cywilnego, wyrażonej w art. 148 § 1 k.p.c. zgodnie z którą posiedzenia sądowe są jawne, a sąd orzekający rozpoznaje sprawy na rozprawie. Uzasadnieniem dla rezygnacji w postępowaniu restrukturyzacyjnym z zasady orzekania na rozprawie jest sprawność i szybkość postępowania. Co istotne, o konieczności wyznaczenia rozprawy nie przesądza sama przez się potrzeba prowadzenia postępowania dowodowego, bowiem sąd może na posiedzeniu niejawnym przeprowadzić postępowanie dowodowe w całości lub w części. Zasadą jest orzekanie sądu restrukturyzacyjnego na posiedzeniu niejawnym. Celem ustawodawcy było tu możliwe usprawnienie postępowania oraz pominięcie konieczności wyznaczenia rozprawy z przyczyn czysto formalnych.

Sąd pierwszej instancji jako sąd restrukturyzacyjny nie ma obowiązku wyznaczenia rozprawy celem rozpoznania wniosku o otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego, nawet w sytuacji złożenia wniosku o otwarcie postępowania sanacyjnego przez wierzyciela. Sąd restrukturyzacyjny uznając, że dokumentacja jest wystarczająca do wyrobienia sobie poglądu prawnego na daną sprawę ma uprawnienie do orzekania na posiedzeniu niejawnym i nie stanowi to co do zasady żadnego uchybienia procesowego. W szczególności zaś w sytuacji uznania przez sąd, że zachodzą podstawy do odrzucenia wniosku a zatem nie badając przesłanek merytorycznych a wyłącznie formalne, może orzekać a nawet powinien na posiedzeniu niejawnym.

Z tych też względów nie ma podstaw do uznania za zasadny zarzutu pominięcia dowodu z przesłuchania strony. Zgodnie z art. 299 k.p.c. w zw. z art. 209 pr. rest. jeżeli po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, sąd dla wyjaśnienia tych faktów może dopuścić dowód z przesłuchania stron. Dowód ten zatem ma charakter subsydiarny i ocena, czy konieczne jest jego przeprowadzenie, należy do sądu. Dowód z przesłuchania stron powinien być przeprowadzony jedynie wówczas, gdy za pomocą innych środków dowodowych nie zostały dostatecznie wyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. W doktrynie podnosi się, że nie należy dopuszczać dowodu z przesłuchania stron, jeżeli sąd za pomocą innych środków dowodowych wyrobi sobie przekonanie co do stanu faktycznego i zgłoszonych przez strony żądań. Sąd nie tylko nie ma obowiązku uwzględnienia wniosku dowodowego, ale ewentualne przeprowadzenie dowodu w takiej sytuacji miałyby charakter uchybienia procesowego (zob. Tadeusz Zembrzuski, komentarz do art. 299 Kodeksu postępowania cywilnego, opubl. Lex). Wobec powyższego sąd rejonowy nie miał obowiązku przeprowadzać tego dowodu. Wnioskodawczyni złożyła szereg psim procesowych, w których przedstawiła w sposób wyczerpujący swoje stanowisko i tym samym wysłuchanie jej osoby w sytuacji, gdy sąd orzekał de facto wyłącznie na dokumentach nie było konieczne. W szczególności w sytuacji gdy sąd po zapoznaniu się z materiałem doszedł do przekonania, że wniosek należało odrzucić z uwagi na brak zdolności restrukturyzacyjnej, wysłuchanie strony wnioskującej nie miało żadnego uzasadnienia i niepotrzebnie przedłużyłoby postępowanie. Trudno bowiem oczekiwać by wnioskodawczyni w drodze przesłuchania mogła podważyć treść decyzji Bankowego Funduszu Gwarancyjnego.

Z uwagi zaś na przyjęcie przez sąd pierwszej instancji, że (...) Bank S.A jako bank krajowy nie ma zdolności restrukturyzacyjnej a wnioski z przyczyn formalnych podlega odrzuceniu, nie było konieczności doręczania odpisu wniosku (...) S.A.

Jeśli chodzi o błędną ocenę materiału dowodowego to i ten zarzut okazał się nieuprawniony. Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. konieczne jest wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w zakresie dokonanych ustaleń faktycznych i wnioskowań. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Dla skutecznego postawienia tego zarzutu nie jest wystarczające samo przekonanie skarżącego o innej niż przyjął sąd doniosłości poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena sądu. Nie chodzi bowiem o krytykę dowodów, a o krytykę ich oceny, opartą na zarzucie jej niezgodności z przewidzianymi ustawą regułami jej dokonywania mającą za punkt odniesienia konkretne, szczegółowo określone dowody (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 11 stycznia 2017 r., I Aca 911/16, LEX nr 2205980).

Twierdzenia żalącego stanowią jedynie polemikę z ustaleniami sądu pierwszej instancji, co w ocenie sądu okręgowego, nie może się ostać. W szczególności należy zauważyć, że uzasadnienie zaskarżonego postanowienia jest spójne i logiczne. Sąd pierwszej instancji, zdaniem sądu odwoławczego dokonał wszechstronnej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego i wyciągnął na ich podstawie poprawne wnioski. Przepis art. 233 § 1 k.p.c. reguluje jedynie kwestię oceny wiarygodności i mocy dowodowej przeprowadzonych w sprawie dowodów, a nie poczynionych ustaleń faktycznych, czy wyprowadzonych z materiału dowodowego wniosków. Uchybienia w tym zakresie winny się skonkretyzować w zarzucie sprzeczności ustaleń faktycznych z materiałem dowodowym. Zaniechanie zaś wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału, czy też pominięcie przez sąd przy orzekaniu określonej okoliczności faktycznej, nawet jeżeli strona uważa ją za okoliczność istotną dla rozstrzygnięcia sprawy - nie stanowi o naruszeniu powyższego przepisu. Samo stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżących odpowiada rzeczywistości, nie jest więc wystarczające. Konieczne jest bowiem wykazanie, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, gdyż tylko takie uchybienie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (por. także wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 stycznia 2017 r., VI Aca 1793/15, LEX nr 2231432).

Sąd rejonowy prawidłowo ocenił decyzję o sygn. spraw (...), (...), (...), (...) wobec (...) Bank S.A. z siedzibą w W. i nie zachodziła konieczność sięgania do rejestru KRS. W tym miejscu wskazać jedynie można, że skarżący nie wnioskował o przeprowadzenie takiego dowodu a nadto co do całości akt rejestrowych odwołać się należy do § 198 ust. 3 rozporządzenie ministra sprawiedliwości – regulaminu urzędowania sądów powszechnych z dnia 18 czerwca 2019 r. (Dz.U. z 2019 r. poz. 1141) zgodnie z którym akta rejestrowe prowadzone w postaci papierowej są przechowywane we właściwym sądzie rejestrowym i nie mogą być wynoszone poza miejsce ich przechowywania, z wyjątkiem przypadku przesłania akt lub ich części sądowi odwoławczemu w razie wniesienia środka odwoławczego. Wraz ze środkiem odwoławczym należy przesłać akta sprawy, której dotyczy, a pozostałą część akt rejestrowych tylko wtedy, gdy jest ona niezbędna do rozpoznania tego środka .

Z przedmiotowego wyniku, że akta rejestrowane nie mogą być przedstawiane sądowi pierwszej instancji bowiem nie mogą być wynoszone poza miejsce ich przechowania z włączeniami wskazanymi wyżej a postępowanie przed sądem rejonowym nie uprawnia do ich otrzymania.

Na marginesie wskazać jedynie można, że z aktualnego odpisu KRS (...) Banku wynika, że w Dziale 6 rubryce Rubryka 7 dotyczącym informacji o postępowaniach restrukturyzacyjnych, o postępowaniu naprawczym lub o przymusowej restrukturyzacji wpisano przymusową restrukturyzację.

Przechodząc do kwestii zasadniczej jaką jest brak zdolności restrukturyzacyjnej (...) Banku S.A. to zgodnie z art. 4 ust.2 pkt 2 ustawy prawo restrukturyzacyjne nie stosuje się do banków krajowych.

Zgodnie z pierwotnym brzmieniem art. 4 ust. 2 pkt 2 pr.rest., zdolności restrukturyzacyjnej pozbawione były wyłącznie banki państwowe, co oznaczało, że zdolności tej nie ma tylko – jako jedyny bank państwowy – Bank Gospodarstwa Krajowego, działający na podstawie przepisów ustawy z 14.3.2003 r. o Banku Gospodarstwa Krajowego (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 2144 ze zm.). Wszystkie inne banki mogły korzystać z "dobrodrojeństwa" restrukturyzacji, choć w ograniczonym zakresie, w ramach odrębnego postępowania regulowanego przepisami art. 368–398 pr.rest. W wyniku wejścia w życie przepisów ustawy z 24.7.2015 r. o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r. poz. 1259) zdolność restrukturyzacyjną utraciły także banki hipoteczne, z czym wiązało się uchylene przepisów art. 376–380 pr.rest. jeszcze przed ich wejściem w życie (art. 7 pkt 1 i 2 ustawy). Ustawą z 10.6.2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 842 ze zm.), która weszła w życie 9.10.2016 r., zdolności restrukturyzacyjnej pozbawione zostały wszystkie banki krajowe, oddziały banków zagranicznych oraz spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe. Konsekwencją przedmiotowej zmiany stało się uchylene przepisów art. 368–375 i art. 381–398 pr.rest.

Dla uzyskania całości obrazu należy tu dodać, że "bankiem krajowym" jest:

- 1) "bank mający siedzibę na terenie Rzeczypospolitej Polskiej" (art. 4 ust. 1 pkt 1 pr. bank), przy czym może to być bank państwowy, bank spółdzielczy lub bank w formie spółki akcyjnej (art. 12–21 pr. bank);
- 2) "oddział banku zagranicznego" to "jednostka organizacyjna banku zagranicznego wykonująca w jego imieniu i na jego rzecz wszystkie lub niektóre czynności wynikające z zezwolenia udzielonego temu bankowi, przy czym wszystkie jednostki organizacyjne danego banku zagranicznego odpowiadające powyższym cechom, utworzone na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, uważa się za jeden oddział" (art. 4 ust. 1 pkt 20 pr. bank.)

Zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 1 pr. bank. bank krajowy to bank mający siedzibę na terytorium RP, niezależnie od struktury organizacyjnej (banki państwowe, spółdzielcze lub działające w formie spółki akcyjnej) lub zakresu prowadzonej działalności (banki działające na zasadach ogólnych lub banki hipoteczne).

Okolicznością notoryjną jest fakt, że **w** dniu 30 grudnia 2020 r. podjęta została decyzja znak (...), (...) (...), (...) Bankowego Funduszu Gwarancyjnego wobec (...) Bank S.A., w sprawie wszczęcia przymusowej restrukturyzacji (...) Bank S.A., umorzenia instrumentów kapitałowych (...) Bank S.A., zastosowania instrumentu przymusowej restrukturyzacji wobec (...) Bank S.A. oraz ustanowienia administratora (...) Bank S.A. W pkt 4 decyzji wskazano, że Bank (...) Spółka Akcyjna z dniem 3 stycznia 2021 r. przejmuje w wyniku decyzji przedsiębiorstwo i zobowiązania (...) Banku S.A. w restrukturyzacji, przy zastosowaniu pewnych włączeń.

W związku z procesem przymusowej restrukturyzacji (...) Banku, decyzją Bankowego Funduszu Gwarancyjnego w skład przedsiębiorstwa (...) Banku przejętego przez Bank (...) nie weszły w szczególności:

1. prawa majątkowe związane z czynnościami faktycznymi, prawnymi lub czynami niedozwolonymi związanymi z:

- i) przyjmowaniem i przekazywaniem zleceń nabycia lub zbycia instrumentów finansowych;
- ii) wykonywaniem zleceń nabycia lub zbycia instrumentów finansowych na rachunek dającego zlecenie;
- iii) nabywaniem lub zbywaniem na własny rachunek instrumentów finansowych;
- iv) oferowaniem instrumentów finansowych;
- v) zarządzaniem portfelami, w skład których wchodzi jeden lub większa liczba instrumentów finansowych
- vi) czynnościami doradztwa inwestycyjnego;
- vii) sporządzeniem analiz inwestycyjnych, analiz finansowych oraz innych rekomendacji o charakterze ogólnym dotyczących transakcji w zakresie instrumentów finansowych;

viii) czynnościami powierzonymi lub przyjętymi do wykonania przez podmiot w restrukturyzacji; oraz

ix) pozostałą działalnością (w tym związaną z obrotem, pośrednictwem, oferowaniem, zarządzaniem, doradztwem, działalnością reklamową i marketingową);

- odnoszących się do instrumentów finansowych emitowanych przez

a. (...) S.A. z siedzibą w W. oraz

b. podmioty powiązane (...) w rozumieniu Międzynarodowego Standardu Rachunkowości

jak i

2. prawa majątkowe związane z czynnościami faktycznymi, prawnymi lub czynami niedozwolonymi związanymi z:

i) przyjmowaniem i przekazywaniem zleceń nabycia lub zbycia instrumentów finansowych;

ii) wykonywaniem zleceń nabycia lub zbycia instrumentów finansowych na rachunek dającego zlecenie;

iii) nabywaniem lub zbywaniem na własny rachunek instrumentów finansowych;

iv) oferowaniem instrumentów finansowych;

v) zarządzaniem portfelami, w skład których wchodzi jeden lub większa liczba instrumentów finansowych;

vi) czynnościami doradztwa inwestycyjnego;

vii) sporządzeniem analiz inwestycyjnych, analiz finansowych oraz innych rekomendacji o charakterze ogólnym dotyczących transakcji w zakresie instrumentów finansowych;

viii) czynnościami powierzonymi lub przyjętymi do wykonania przez podmiot w restrukturyzacji; oraz

ix) pozostałą działalnością (w tym związaną z obrotem, pośrednictwem, oferowaniem, zarządzaniem, doradztwem, działalnością reklamową i marketingową);

- odnoszących się do certyfikatów inwestycyjnych emitowanych przez fundusze inwestycyjne, w szczególności przez:

a) L. (dawniej T.) (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty, L. (dawniej T.) (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty, L. (dawniej T.)

b) U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty, U. 2 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty oraz pozostałe fundusze inwestycyjne reprezentowane przez A. (...)S.A. z siedzibą w W.,.

3. praw majątkowych związanych z czynnościami faktycznymi, prawnymi lub czynami niedozwolonymi związanymi z:

i) świadczeniem usług finansowych związanych z ubezpieczeniami i funduszami emerytalno-rentowymi (poza portfelowymi umowami ubezpieczeń i grupowymi umowami ubezpieczeń z zastrzeżeniem pkt ii);

ii) obejmowaniem ochroną ubezpieczeniową, wykonywaniem czynności pośrednictwa ubezpieczeniowego, na podstawie ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o pośrednictwie ubezpieczeniowym lub dystrybuowaniem ubezpieczeń, na podstawie ustawy z dnia 15 grudnia 2017 r. o dystrybucji ubezpieczeń, o których

mowa w grupie 3 dziale I załącznika do ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej lub w grupie 3 dziale I załącznika do ustawy z dnia 15 września 2011 roku o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej

iii) pozostałą działalnością w zakresie ubezpieczeń niezgodną lub nieprzewidzianą w statucie banku;

oraz roszczeń wynikających z tych praw majątkowych, w tym objętych postępowaniami cywilnymi i administracyjnymi, niezależnie od daty ich podniesienia,

4. praw majątkowych związanych z czynnościami faktycznymi, prawnymi lub czynami niedozwolonymi związanymi z pośrednictwem w udzielaniu pożyczek oraz roszczeń wynikających z tych praw majątkowych, w tym objętych postępowaniami cywilnymi i administracyjnymi, niezależnie od daty ich podniesienia,

5. praw majątkowych związanych z czynnościami faktycznymi, prawnymi lub czynami niedozwolonymi związanymi z wydawaniem i wykupem instrumentu pieniądza elektronicznego w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, oraz roszczeń wynikających z tych praw majątkowych, w tym objętych postępowaniami cywilnymi i administracyjnymi, niezależnie od daty ich podniesienia,

6. praw majątkowych związanych z czynnościami faktycznymi, prawnymi lub czynami niedozwolonymi związanymi z świadczeniem usług pośrednictwa w zakresie zawierania umów faktoringowych, umów forfaitingowych oraz w zakresie sprzedaży usług leasingu finansowego, oraz roszczeń wynikających z tych praw majątkowych, w tym objętych postępowaniami cywilnymi, administracyjnymi niezależnie od daty ich podniesienia,

7. praw majątkowych związanych z czynnościami faktycznymi, prawnymi lub czynami niedozwolonymi związanymi z świadczeniem usług pośrednictwa w zakresie zawierania umów acquiringowych w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych oraz roszczeń wynikających z tych praw majątkowych, w tym objętych postępowaniami cywilnymi, administracyjnymi niezależnie od daty ich podniesienia.

Okoliczność, że w ramach restrukturyzacji Bank (...) Spółka Akcyjna przejęła wykonywanie pewnych czynności bankowych od (...) Banku S.A. nie oznacza, że podmiot ten utracił status banku, bowiem jest on bankiem w restrukturyzacji.

Nie zachodziła też konieczność sięgania do pełnej treści decyzji znak (...), (...)(...), (...) Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, bowiem ich relewantna treść jest powszechnie dostępna zaś szczegóły tej decyzji nie są konieczne do rozpoznania niniejszej sprawy z uwagi na bezsporną okoliczność, że poprzez podjęcie działań restrukturyzacyjnych (...) Bank S.A. nie utracił statusu banku krajowego a tym samym nie ma zdolności restrukturyzacyjnej.

W konsekwencji (...) Bank S.A. ma status podmiotu w restrukturyzacji w rozumieniu art.2 pkt 44 ustawy o (...).

Reasumując poprzez wszczęcie przymusowej restrukturyzacji, bank nie utracił przymiotu banku krajowego a tym samym nadal wyłączenia z art. art. 4 ust. 2 pkt 2 pr. rest. mają do niego zastosowanie. Nadto wobec tego banku już wszczęto restrukturyzację a zatem nie sposób wszcząć drugiej, czego de facto żąda wnioskujący.

Przechodząc do kwestii wydania orzeczenia przez z asesora powołanego przy udziale Krajowej Rady Sądownictwa, której członkowie wybrani zostali na podstawie przepisów ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, znowelizowanej w dniu 8 grudnia 2017 r. to wskazać należy, że zarzut ten nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem jak zasadnie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 grudnia 2019 r. sygn. akt III PO 7/18, Krajowa Rada Sądownictwa pełni marginalną rolę w procesie nominacyjnym asesorów a to z uwagi na fakt, że jej rola sprowadza się do możliwości

zgłoszenia sprzeciwu względem kandydatury na stanowisko asesorskie (art. 33a ust. 14 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury, t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 1042). Decydujące znaczenie ma zaś wynik egzaminu sędziowskiego i wykaz wolnych stanowisk asesorskich, przewidzianych dla egzaminowanych aplikantów aplikacji sędziowskiej, sporządzony przez Ministra Sprawiedliwości. W cytowanym orzeczeniu Sąd Najwyższy wskazał, że mimo, iż obecna Krajowa Rada Sądownictwa nie daje wystarczających gwarancji niezależności od organów władzy ustawodawczej i wykonawczej w procedurze powoływania sędziów, to odrębnie natomiast należy ocenić status asesorów z uwagi na okoliczność powołaną wyżej.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 209 pr. rest. sąd okręgowy oddalił zażalenie.

Andrzej Sobieszczański Magdalena Nałęcz Bolesław Wadowski